

עמ"ת 16672/02/14 - מדינת ישראל ואח'... נגד יוסף רוזנברג, רפאל יהודה כהן, צבי קופל בלוי, יצחק אלחנן מלול, משה מנחם פרידמן - משו ואח'...

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כב' ס. הנשיא השופטת ר. יפה-כ"ץ

09 פברואר 2014
עמ"ת 16672-02-14

בעניין:

המבקשת

מדינת ישראל

נגד

המשיבים

1. יוסף רוזנברג
2. רפאל יהודה כהן
3. צבי קופל בלוי
4. יצחק אלחנן מלול
5. משה מנחם פרידמן - משוחרר
6. שמעון אריה יצחקי
7. יצחק זאב בלאכארסקי
8. פנחס אליהו מוזס
9. נתנאל ליקסנברג
10. שלמה קנטור
11. מרדכי לוי

נוכחים:

- ב"כ המבקשת עו"ד ציון קינן
המשיב 1 וב"כ עו"ד בוסקילה
המשיב 2 וב"כ עו"ד פאוור
המשיב 3 וב"כ עו"ד זאב פלסבורג
המשיב 4 וב"כ עו"ד ימית גלבמן
המשיב 5 וב"כ עו"ד אלקנה בישיץ
המשיב 6 וב"כ עו"ד אלכס שקלובסקי
המשיב 7 וב"כ עו"ד שלומי פצ'בסקי
המשיב 8 וב"כ עו"ד ליאור רונן
המשיב 9 וב"כ עו"ד אביחי חג'בי
המשיב 10 וב"כ עו"ד מאיר לחן
המשיב 11 וב"כ עו"ד דוד כץ

החלטה

המשיבים ושני קטינים נוספים נעצרו ביום 6.2.14, לאחר שנטלו לכאורה חלק בהפגנה בלתי חוקית, בכניסה לעיר אשדוד. כנגד המשיבים הוגש כתב אישום, אשר מייחס להם עבירות של התקהלות אסורה, התפרעות, המשך התפרעות

לאחר הוראת התפזרות, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, העלבת עובד ציבור וחבלה במזיד. יחד עם הגשת כתב האישום הוגשה גם בקשה למעצרו של המשיבים עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדם ובקשה זו הובאה לבית המשפט באשדוד ביום 7.2.14 בשעת צהריים. בית המשפט, לאחר שהיתה הסכמה לקיומן של ראיות לכאורה, קבע, כי נוכח האמור בכתב האישום ישנה מסוכנות לכאורית מהמשיבים, והורה על המשך מעצרו עד למוצאי השבת כדי שבמועד זה ייבחנו החלופות שביקשו המשיבים להציג בפני בית המשפט. יצוין כי נוכח השעה המאוחרת, לא יכול היה בית המשפט לבחון את החלופות של כל המשיבים ביום שישי, מחשש לחילול שבת.

במוצאי השבת התכנסו הצדדים פעם נוספת ובסופם של דיונים הורה בית המשפט על שחרורם של כל המשיבים לחלופות שהוצעו, בתנאי מעצר בית מלאים, כל אחד בבית מגוריו, ובאחריות מי מבני משפחתו, אשר חתמו כערבים. עוד הורה בית המשפט על הפקדה כספית של ₪ 500, חתימה על ערבויות ואיסור יצירת קשר כלשהו עם המעורבים האחרים בתיק.

נוכח הצהרת המאשימה כי בכוונתה להגיש ערר על החלטת השחרור, עיכב בית המשפט את שחרורם של עשרה מתוך אחד עשר המשיבים, ולאחר שאכן הוגש הערר, התקיים הדיון שבפני.

בהודעת הערר טוענת ב"כ העוררת, כי בית המשפט טעה עת הורה על שחרור המשיבים, וזאת נוכח המסוכנות הגבוהה העולה מהם לאור הרקע האידיאולוגי של המעשים שביצעו לכאורה, והיותם חלק מקבוצה גדולה ביותר של אנשים שהתכנסה מתוך מטרה ברורה להתנגד להחלטת בג"ץ ולקביעת שר האוצר שיש מקום לכבד החלטה זו. נטען עוד כי בית המשפט נתן משקל רב מידי לכך שהמשיבים נעדרי עבר פלילי, שכן מדובר בעבירות על רקע אידיאולוגי ולכן אין לתת אמון במשיבים אשר כל פעולותיהם היו מכוונות באופן ישיר כנגד החלטות בית משפט בישראל וממשלת ישראל. העוררת גם סברה שלא היה מקום לשחרר את המשיבים לבתייהם לקרב אותה קהילה ממנה יצאו שכן בסבירות גבוהה הדבר יקשה לסכל מעצר עתידי של מי מהמשיבים, אם לא ימלאו אחר תנאי השחרור.

באי כח המשיבים חזרו על טיעוניהם בבית משפט קמא, ובעיקר על כך שמדובר באנשים ללא עבר פלילי, אולם, הגיעו מהעיר אשדוד להשתתף בהפגנה ולא מיוחסים המעשים הקשים שהמדינה מייחסת לאחרים שהשתתפו בהפגנה. ב"כ המשיבים הוסיפו וטענו כי בעבר לא נעצרו מפגינים גם אם ביצעו עבירות חמורות מאלה המיוחסות למשיבים, וגם בהפגנות המקבילות שהתקיימו נוכח אותה החלטה של בג"ץ בירושלים ובבני ברק, לא נעצרו המפגינים. כל אחד מבאי כח המשיבים פירט את נסיבותיו האישיות של מרשו, את חלקו המינורי בהפגנה כולה, וצוין כי לא נפלה טעות בהחלטת בית משפט לשחרר את המשיבים כולם שכן בתנאי השחרור יש בוודאי כדי לאיין כל מסוכנות לכאורית הקמה מהם.

כתב האישום מפרט התנהגות מאורגנת של המון רב שכלל עשרות רבות של אנשים שהתכנסו בצומת הכניסה הדרומית לאשדוד, שם התנגדו בכח להוראות ולמעשי השוטרים, דחפו שוטרים והשליכו לעברם שקיות שהכילו מיני מזון, צואה, שתן וקיא; היו כלי רכב משטרתיים שנזקו כתוצאה מפגיעת חפצים שהושלכו על ידי המתקהלים; צמיגים של רכבי משטרה נוקבו במזיד על ידי המתקהלים ואף שפכו צבע במזיד על כלי הרכב המשטרתיים. נטען, כי המשיבים היו חלק אינטגרלי מהמתקהלים, אולם לאף אחד מהם לא יוחסה אחת מהפעולות הקשות המתוארות לעיל. לכל אחד מהמשיבים יוחסה פעולה ספציפית כאשר לא ניתן לייחס למי מהמשיבים אחת מהפעולות המכוערות המתוארות.

כך, למשיב 1 נטען בסעיפים 18 ו-19 לכתב האישום כי נשכב על הכביש בצומת וכאשר שוטר הודיע לו כי הוא משתתף בהפגנה לא חוקית ומפריע לסדר הציבורי, ודרש ממנו להתפנות - לא ציית להוראות, ולא קם מהכביש. לפיכך, אחז השוטר בזרועו של המשיב 1, הרימו מהכביש והוליכו לניידת. במקביל, קבוצה של אנשים שהתקהלה מסביב, ניסו לסכל את הכנסת המשיב 1 לניידת תוך תקיפת השוטר ובעיטות לניידת, אך כמובן שמעשים אלה אינם מיוחסים למשיב עצמו.

למשיב 2 מיוחס (כאמור בסעיפים 20 ו 21 לכתב האישום), כי עמד על הכביש בצומת תוך שהוא קורא קריאות ומלהיט אחרים להמשיך בפעילותם. כאשר שוטר אחז בידו וביקש ממנו לעזוב את המקום החל להתפרע, ואז נעצר. גם סביב מעצר זה היתה התקהלות של אנשים נוספים שקראו קריאות גנאי לעבר השוטר, קריאות אשר לא מיוחסות למשיב עצמו.

למשיב 3 מיוחס כי ישב על הכביש בצומת כחלק מההמון המתפרע, וכאשר שוטר הורה לו להתפנות מהמקום סירב, ועל כן השוטר אחז בידו, עצר אותו והוליכו לניידת.

מעשים דומים מיוחסים גם למשיב 4, אלא שזה גם קילל את השוטר בעת שעצר אותו והוליכו לניידת.

למשיבים 6 ו-11 מיוחס כי גם הם ישבו על הכביש בצומת וסירבו לציית להוראת שוטר להתפנות ותחת זאת נשכבו עם גופם על הכביש. שוטר הודיע להם על מעצרו ונזקק לשימוש בכח סביר כדי לפנותם מהכביש.

משיב 7 עמד ביחד עם ההמון בצומת, כשהוא צועק ודוחף את השוטרים ומניף ידם לעברם כדי למנוע את פינוי ההתקהלות. שוטר תפס אותו, הוציאו מתוך ההמון, הודיע לו על מעצרו והובילו לניידת.

גם משיב 8 עמד בצומת, וכאשר שוטר ביקש ממנו לפנות את המקום, סירב לעשות כן, והמשיך לרוץ על הכביש ולהתפרע, עד אשר שוטר הודיע לו על מעצרו ואחז בידו. בתגובה תקף המשיב 8 את השוטר בכך שדחף אותו בכתפו, אך השוטר הצליח למשוך אותו ולהוליכו לניידת.

המשיב 9 עמד גם הוא בכביש עם ההמון וסירב להתפנות, וזאת כאשר אחרים בסביבתו השליכו לעבר השוטרים שקיות זבל ואבנים.

המשיב 10 ישב על הכביש בצומת, וניסה, פעם אחר פעם, לרדת אל הכביש על מנת להפריע לתנועה שעה שהשוטרים הורו לו ולאחרים לפנות את הכביש. המשיב 10 צעק על השוטר ודחף אותו ואז הודיעו לו שוטרים על מעצרו והוא הובל לניידת.

לטענת ב"כ המאשימה לא ניתן לנתק את מעשי המשיבים ממעשי האחרים, במיוחד לאחר שמדובר במעשים שנעשו על רקע אידיאולוגי, אלא שענייננו במעשים ספציפיים שמיוחסים למשיבים ספציפיים, ולנסיבות המיוחדות של כל אחד ואחד מהם. מוכנה אני לצאת מתוך הנחה כי ההתקהלות ההמונית שהיתה בצומת אשדוד היתה מאורגנת, וכי יש בכך כדי ללמד על מסוכנות. אין גם מחלוקת כי פעולה כנגד אנשי חוק, שנעשית ללא מורא החוק, וללא חשש מפני ביצוע מעשים אקטיביים כנגד אנשי החוק, יש בהם מסוכנות. פעולות כגון השלכת צואה ושתן על אנשי החוק הן פעולות הראויות לכל גנאי, וכל מי שמבצע מעשים כאלה, ראוי לו שיובא לדין.

אלא שהמעשים הנ"ל לא מיוחסים, כאמור, למשיבים שבפנינו.

הרקע האידיאולוגי למעשי המשיבים יש בו, ללא ספק, ללמד על מסוכנות מכיוונם, אך מסוכנות זו, לאור העובדה כי מדובר באנשים ללא עבר פלילי, ושהמעשים המיוחסים להם אינם כוללים אותם מעשים חמורים ומכוערים שנעשו על ידי אחרים גם אם בנוכחותם, ניתן לאיין כפי שנקבע בהחלטת בית המשפט קמא.

בנסיבות אלה הערר נדחה.

ניתנה והודעה היום ט' אדר תשע"ד, 09/02/2014 במעמד הנוכחים.